

Kniha Daniel — číslo čtyřicet devět

Odhalování pravd: půlnoční volání, úloha islámu a závěrečný proces zkoušky v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-01-13

Rozmnožení poznání, které nastalo, když bylo roku 1798 odpečetěno vidění o řece Ulai, vyvolalo proces zkoušky, jenž dosáhl svého vrcholu v hnutí Půlnočního volání roku 1844. Půlnoční volání posledních dnů, které je nyní odpečetěováno, bylo touto historií předobrazeno a zahrnuje tytéž zkušební pravdy oné historie, neboť poselství Půlnočního volání, které je nyní odpečetěováno, je obnovením Millerových klenotů.

„Pravdy, které jsme přijali v letech 1841, 1842, 1843 a 1844, mají být nyní studovány a zvěstovány. Poselství prvního, druhého a třetího anděla budou v budoucnu hlášána mocným hlasem. Budou podávána s opravdovým odhodláním a v moci Ducha.“ Manuscript Releases, svazek 15, 371.

Hlavním tématem prorockého poselství Půlnočního volání naší doby je úloha islámu třetího běda. Všechna tři islámská běda jsou znázorněna na obou tabulích Abakuka. Poselství Půlnočního volání posledních dnů se začalo odpečetěovat při zklamání 18. července 2020, když nastal čas prodlení posledních dnů. Právě tak jako poselství Půlnočního volání v dějinách milleritů, i poselství posledních dnů se postupně rozvíjí, dokud nedospěje k bodu znázorněnému táborovým shromážděním v Exeteru. V tom bodě panny buď mají olej, nebo jej nemají.

Izajášovo vyhlášení běda posměvačným mužům, kteří vládou lidu Jeruzaléma, ukazuje, že se vidění stalo opilcům Efrajimovým jako kniha zapečetěná. V Izajášově pasáži má být dílo proměny satanského symbolu v symbol božský, jak bylo vykonáno v dějinách adventismu, pokládáno za hlínu hrnčířovu. Tímto dílem bylo ustavení výkladu „ustavičného“ jako symbolu Krista, ačkoli jde o symbol satana. Když Daniel použil slovo „tamid“ jako symbol pohanství, zvolil toto slovo pro symbolický účel, neboť toto slovo znamená „ustavičný“.

Jsou tři mocnosti, které vedou svět k Armagedonu, a první z těchto tří mocností je drak (pohanství). Drak započal svůj boj proti Bohu v nebi. Drak vede tento boj až do konce tisíciletého milénia, kdy je nakonec zničen.

A až se dovrší těch tisíc let, Satan bude propuštěn ze svého žaláře a vyjde, aby oklamal národy ve čtyřech úhlech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji; a jejich počet je jako písek mořský. I vytáhli po šíři země a obklíčili tábor svatých i město milované. Ale sestoupil oheň od Boha z nebe a pohltil je. A ďábel, který je klamal, byl uvržen do jezera ohně a síry, kde je šelma i falešný prorok; a budou trýzněni dnem i nocí na věky věků. Zjevení 20,7–10.

Šelma (papežství), která je druhou ze tří mocností vedoucích svět k Armagedonu, a falešný prorok (Spojené státy), třetí z těchto tří mocností, oba vstoupili do dějin až po událostech kříže a oba jsou zničení při druhém příchodu Krista.

A šelma byla zajata a s ní falešný prorok, který před ní činil zázraky, jimiž svedl ty, kdo přijali znamení šelmy, i ty, kdo se klaněli jejímu obrazu. Oba byli zaživa uvrženi do ohnivého jezera hořícího sírou. Zjevení 19,20.

Když Daniel zvolil hebrejské slovo „ustavičný“ jako symbol pohanství (satana), vybral slovo, které vyjadřuje, že právě satan nepřetržitě bojuje proti Bohu. Ostatní dvě mocnosti jsou ve svém válčení proti Bohu činné pouze po vymezená časová období. Danielova volba slova „tamid“ (ustavičný) byla záměrná a přesná.

Jak Izajášovo líčení běda nad těmi, na něž Hospodin vylil ducha hlubokého spánku a zavřel jejich oči, pokračuje z dvacáté osmé kapitoly do kapitoly třicáté, zaznamenává:

Nyní jdi, napiš to před nimi na tabulku a zaznamej to do knihy, aby to bylo pro budoucí čas, na věky věků: Neboť toto je lid vzpurný, synové lživí, synové, kteří nechtějí slyšet zákon Hospodinův; kteří říkají vidoucím: Nevizte; a prorokům: Neprorokujte nám pravdu, mluvte nám věci lahodné, prorokujte klamy; sejděte z cesty, odchylte se ze stezky, odstraňte od nás Svatého Izraele. Proto takto praví Svatý Izraele: Protože pohrdáte tímto slovem a spoléháte na útisk a převrácenost a opíráte se o ně: Proto vám tato nepravost bude jako trhlina, hotová k pádu, vyboulící se ve vysoké zdi, jejíž zřícení přijde náhle, v okamžiku. A rozbije ji, jako se rozbíjí nádoba hrnčířova, roztržena bez slitování, takže se v jejím roztržení nenajde ani střep, jímž by bylo možno vzít oheň z krbu nebo nabrat vodu z cisterny. Neboť takto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: V navrácení a odpočinutí budete spaseni; v tichosti a v důvěře bude vaše síla; ale nechtěli jste. Izajáš 30,8–15.

„Deska“, o níž je psáno, jsou desky z druhé kapitoly Abakuka, které byly určeny k tomu, aby ti, kdo je čtou, mohli „běžet“ a šířit poselství. „Kniha“, která učinila „záznam“ o „desce“, je Abakuk. „Deska“ z „knihy“ Abakukovy představuje proces zkoušky, který zjevuje „vzpurný lid, prolhané syny, syny, kteří nechtějí slyšet zákon Hospodinův.“ „Vzpurný lid“, který odmítá „slyšet“, jsou ti u Jeremiáše, kteří odmítají slyšet zvuk polnice strážného.

Ustanovil jsem nad vámi také strážce se slovy: Dbejte na zvuk polnice. Ale oni řekli: Nebudeme dbát. Jeremjáš 6,17.

Vzpurní jsou ti v Izajášových dějinách i v dějinách Kristových, kteří nechtěli slyšet.

I řekl: Jdi a pověz tomuto lidu: Slyšte stále, avšak nerozumějte; hledte stále, avšak nepoznávajíte. Zatvrdí srdce tohoto lidu, učiní jeho uši těžkými a zavře jeho oči, aby neviděl svými očima a neslyšel svými ušima a neporozuměl svým srdcem a neobrátil se, aby nebyl uzdraven. Izajáš 6,9.10.

Izajášovi hluší vzbouřenci mohou „slyšet“, avšak „neslyší“, a jejich odmítání „slyšet“ dosvědčuje, že „nerozumějí“. Jsou to Danielovi bezbožní, kteří jsou zároveň Matoušovými pošetilými pannami, kdo nerozumějí rozmnožení poznání znázorněnému na „tabuli“, jež je zaznamenána v „knize“ Abakukově. Kdyby Izajášovi hluší vzbouřenci slyšeli, mohli by být obráceni a uzdraveni, avšak jejich srdce je ztučnělé, a proto nemohou porozumět poselství Půlnočního volání. Ježíš podal druhé svědectví o hluších vzbouřencích.

I přistoupili učedníci a řekli mu: Proč k nim mluvíš v podobenstvích? On jim odpověděl: Protože vám je dáno znát tajemství království nebeského, jim však to dáno není. Neboť každému, kdo má, bude dáno, a bude mít hojnost; ale tomu, kdo nemá, bude odňato i to, co má. Proto k nim mluví v podobenstvích, poněvadž hledíce nevidí a slyšíc neslyší ani nechápou. A naplňuje se na nich proroctví Izaiášovo, které praví: Slyšením uslyšíte, ale neporozumíte, a hledíce uzříte, ale nepostřehnete. Neboť srdce tohoto lidu ztuhnělo, ušima těžce slyší a své oči zavřeli, aby snad očima neviděli a ušima neslyšeli a srdcem neporozuměli a neobrátili se, a já je neuzdravil. Blaze však vašim očím, že vidí, i vašim uším, že slyší. Neboť vpravdě vám pravím, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespátřili; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli. Matouš 13,10–17.

Moudří rozumějí tajemství podobenství, což je pravda znázorněná řádek za řádkem. Moudří jsou blahoslavení, neboť vidí a slyší, a jak moudří, tak i blahoslavení jsou oba znázornění ve dvanácté kapitole Danielovy knihy. „Moudří“ jsou ti, kdo rozumějí (ve svém srdci) rozmnožení poznání, znázorněnému „stolem“, který byl zaznamenán v „knize“ Abakukově, a „blahoslavení“ jsou ti, kdo očekávají.

I řekl: Jdi svou cestou, Danieli, neboť ta slova jsou uzavřena a zapečetěna až do doby konce. Mnozí budou očištěni, zběleni a vyzkoušeni; bezbožní však budou jednat bezbožně; a nikdo z bezbožných neporozumí, ale moudří porozumějí. A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a postavena ohyzdnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. Blahoslavený, kdo vytrvá a dosáhne tisíce tři set třiceti pěti dnů. Daniel 12:9–13.

Millerité správně pochopili, že tisíc tři sta třicet pět dnů začalo tehdy, když bylo v roce 508 odstraněno pohanství („ustavičná oběť“). Požehnání bylo zaslíbeno těm, kdo očekávali v roce 1843. Slovo „přichází“ v daném oddílu znamená „dotýká se“. Rok 1843 se po svém skončení „dotkl“ roku 1844. Když se rok 1843 uzavřel, nastal Habakukův „čas prodlení“ a bylo vysloveno požehnání nad těmi, kdo čekali, jak bylo přikázáno v „knize“, která zmiňovala „tabule“. „Kniha“ proroka Habakuka prikazovala čekat na vidění.

Daniel označuje dějiny roku 1798 (čas konce), kdy byla jeho kniha odpečetěna, a tehdy byl uveden v život třístupňový proces zkoušky (očištění, vybílení a vyzkoušení). Tento proces dospěl ke svému završení ve zjevení skrytých dějin sedmi hromů. Tyto skryté dějiny jsou třemi mezníky pravdy, znázorněnými prvním zklamáním, poselstvím Půlnočního volání a velkým zklamáním. Požehnání dosažení prvního zklamání představuje třístupňový proces zkoušky na konci dějin let 1798 až 1844.

Dějiny od roku 1798 až po veliké zklamání roku 1844 jsou předobrazem dějin od roku 1989 až po brzy přicházející nedělní zákon. Je zaslíbeno požehnání těm, kdo očekávají vidění, které se při prvním zklamání začalo opožďovat. „Moudří“ z dvanácté kapitoly Daniela jsou ti, kdo jsou „blahoslavení“ a kdo „očekávají“. Bezbožní jsou ti, kdo svým srdcem „neslyší“ a kdo „nevidí“. Celá zkušenost milleritského hnutí je shrnuta ve čtyřech verších Danielových a tyto verše také představují dějiny zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Posvátné dějiny zobrazené v oněch čtyřech verších jsou založeny na porozumění nárůstu poznání, jenž byl znázorněn na Habakukových deskách, a nárůstu poznání, který Ježíš označil, když učil metodou „řádek za řádkem“. Předkládal podobenství za podobenstvím, aby „moudrým“ vyložil tajemství proroctví. „Bezbožní“ v Danielovi dvanácté kapitole nechápou a ve 2. Tesalonickém, druhé kapitole, je jejich nedostatek porozumění znázorněn jako nenávisť k pravdě, která přivádí mocné blouzení. Pravda, kterou bezbožní v Pavlově listu nemilují, byla „každodenní“, a ve čtyřech verších Danielových je proročskou pravdou, která je výslovně označena, právě „každodenní“.

Ježíš řekl učedníkům, že jsou blahoslavení, a tím je stavěl do protikladu k těm v Izajášovi, kteří odmítli vidět a slyšet, aby mohli být obrázceni. Ti, kteří jsou v Danieli dvanácté kapitole blahoslavení, jsou ti, kdo čekají. Čtyři verše ve dvanácté kapitole Daniela, a také naplnění těchto veršů v dějinách milleritů, a také protiklad Izajáše ke skupině, která odmítla slyšet a vidět, a také totéž rozlišení dvou tříd Kristem, to vše ukazuje vpřed ke skrytým dějinám sedmi hromů, které nastaly 18. července 2020. Závěrečný proces zkoušky v dějinách milleritů, který začal při prvním zklamání, se nyní opakuje. Někteří uvidí a jiní odmítnou vidět.

„Všechna poselství daná v letech 1840–1844 mají být nyní předkládána s mocí, neboť je mnoho lidí, kteří ztratili správnou orientaci. Tato poselství mají být nesena do všech církví.“

„Kristus řekl: ‚Blahoslavené jsou vaše oči, neboť vidí; i vaše uši, neboť slyší. Amen, pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví lidé toužili spatřit to, co vidíte vy, a nespatřili; a slyšet to, co slyšíte vy, a neslyšeli‘ [Matouš 13,16.17]. Blahoslavené jsou oči, které viděly to, co bylo viděno v letech 1843 a 1844.“

„Poselství bylo dáno. A nemá být žádná prodleva v opakování tohoto poselství, neboť znamení doby se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Pak Daniel povstane ve svém úřadu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

William Miller byl anděly veden k tomu, aby porozuměl, že „každodenní“ bylo symbolem pohanského Říma. Sestra Whiteová přímo potvrdila, že v tomto chápání měl pravdu. Toto porozumění, které bylo znázorněno na „tabulích“, o nichž se hovoří v Habakukově „knize“, je „pro budoucí čas“. Otevření této „knihy“ odhaluje „vzporné, lživé děti“. „Děti“ jsou symbolem poslední generace, takže „budoucí čas“ v Izajášově pasáži je konkrétně vyznačen jako poslední dny vyšetřujícího soudu.

Izajáš prohlašuje, že „lhářské děti“ odmítnou proročké poselství znázorněné na „tabuli“, které je zaznamenáno v „knize“, neboť říkají „vidoucím: Nevidíte; a prorokům: Neprorokujte nám pravé věci, mluvte nám věci příjemné, prorokujte klamy.“ Roku 1863 začal laodicejský adventismus stupňující se proces naplňování žádosti lhářských dětí. Tuto činnost Izajáš představuje jako odmítání starých stezek milleritských základů, neboť říkali: „Sejděte z cesty, uchylte se ze stezky, odstraňte od nás Svatého Izraele.“ Stezka, která je cestou, jsou Jeremjášovy staré stezky.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a vizte, a ptejte se na dávné stezky, kde je ta dobrá cesta, a chodte po ní, a naleznete odpočínutí svým duším. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Jeremiáš 6,16.

Odmítnutí Jeremjášových „starých stezek“ ze strany „lhavých dětí“ je odmítnutím poselství Půlnočního volání, kde se nachází „odpočinutí“, které je také oním „odpočinutím a občerstvením“, jež nechtěli slyšet u Izajáše, a které je rovněž občerstvením poselství pozdního deště. Toto poselství je poselstvím Půlnočního volání, které je znázorněno v dějinách mileritů a vyobrazeno na „deskách“, o nichž je zmínka v „knize“. Odmítnutí poselství Půlnočního volání ze strany lhavých dětí je znázorněno jejich přáním „způsobit, aby Svatý Izraele přestal být před“ nimi. První vidění Ellen Whiteové, které by Alpha a Omega jistě použily k znázornění konce, označuje cestu spravedlivých, vyznačuje světlo na jejím počátku a ukazuje, kdo vede „moudré“ až do konce stezky.

„Na počátku stezky měli za sebou rozžaté jasné světlo, o němž mi anděl řekl, že je to ‚půlnoční volání‘. Toto světlo zářilo podél celé stezky a osvětlovalo jejich nohy, aby neklopýtli.“

„Jestliže měli svůj zrak upřený na Ježíše, který byl přímo před nimi a vedl je k městu, byli v bezpečí. Brzy však někteří zmalomyslněli a říkali, že město je ještě velmi daleko a že očekávali, že do něho již dříve vstoupí. Tehdy je Ježíš povzbuzoval tím, že pozvedal svou slavnou pravici, a z jeho paže vycházelo světlo, které se vlnilo nad adventním zástupem, a oni volali: „Aleluja!“ Jiní ukvapeně popírali světlo za nimi a říkali, že to nebyl Bůh, kdo je vyvedl tak daleko. Světlo za nimi zhaslo, zanechalo jejich nohy v naprosté temnotě, a oni klopýtali, ztratili z dohledu cíl i Ježíše a spadli ze stezky dolů do temného a zlého světa pod nimi.“

Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Na počátku i na konci to bylo světlo Půlnočního volání. Byl to Ježíš (Svatý Izraele), jehož si přáli, aby před nimi přestal být. Světlo ze slavné pravice Ježíšovy bylo světlem Půlnočního volání, jak bylo znázorněno na „deskách“, o nichž byla učiněna zmínka v „knize“. Odmítnutí poselství Kristova Půlnočního volání ze strany „lhavých dětí“ a cesty, po níž měly kráčet, na ně přivedlo Boží soud, když padaly z cesty. „Vysoká zeď“, která je náhle prolomena, je „zdí“ oddělení církve a státu, jež je zničena při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Tento soud přichází „náhle, v okamžiku“ a bude „jako rozbití hrnčířské nádoby, která je roztříštěna na kusy“. Je to soud, který souvisí s obrácením satanského symbolu „ustavičné oběti“ vzhůru nohama a s jeho označením za symbol Krista.

Vpravdě vaše převrácení věcí vzhůru nohama bude považováno za hlínu hrnčířovu; neboť řekne snad dílo o tom, kdo je učinil: Neu činil mne? anebo řekne utvořená věc o tom, kdo ji utvořil: Neměl rozum? Izajáš 29,16.

„Každodenní“ je prorocká pravda, která spojuje čtyři verše v Danielovi dvanácté kapitole a která vyznačuje rozdíl mezi bezbožnými a moudrými. „Každodenní“ je pravda, kterou nenávidí ti, kdo v 2. Tesalonickém přijímají mocné blouznění. „Každodenní“ představuje touhu „lhářských dětí“ způsobit, aby jim Svatý Izraele ustoupil z cesty. A jejich trest je znázorněn rozbitím hrnčířské nádoby a to, co po něm zůstává, je obrazem ztraceného stavu pošetilých panen; neboť mezi rozbitými a zbývajícími střepy roztříštěné hrnčířské nádoby se „nenajde“ „střep, jímž by bylo možno nabrat oheň z krbu nebo načerpat vodu z cisterny.“

„Oheň“ i „voda“ jsou symboly Ducha svatého, stejně jako olej v podobenství o deseti pannách. Když půlnoční volání zazní náhle v jediném okamžiku, jako tomu bylo na táborovém shromáždění v Exeteru v srpnu roku 1844, bude pro „lživé syny“ nemožné nalézt jakýkoli olej (vodu či oheň). Po prvním zklamání byli povoláni, aby se „navrátili“, jako Jeremiáš, avšak odmítli to.

Byla nalezena tvá slova, i pojedl jsem je; a tvé slovo mi bylo radostí a potěšením srdce mého, neboť jsem nazván tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů. Nesedával jsem v shromáždění posměvačů ani jsem se neradoval; seděl jsem sám pro tvou ruku, neboť jsi mne naplnil rozhořčením. Proč je má bolest ustavičná a má rána nevyléčitelná, která se zdráhá být uzdravena? Budeš mi docela jako klamný potok, jako vody, jež vysychají? Proto takto praví Hospodin: Navrátíš-li se, uvedu tě opět, a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li vzácné od ničemného, budeš jako má ústa. Oni se navrátí k tobě, ale ty se nenavrátíš k nim. A učiním tě tomuto lidu ohrazenou měděnou zdí; budou bojovat proti tobě, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě zachránil a vysvobodil, praví Hospodin. Vysvobodím tě z ruky zlých a vykoupím tě z ruky ukrutníků. Jeremiáš 15,16–21.

Jeremiáš představuje ty, kteří se po prvním zklamání navrátili. Ty, kteří vstoupili do díla oddělování „vzácného od ničemného“, aby „stáli před“ Hospodinem a byli jako Hospodinova „ústa“. Jsou to ti, které v deváté kapitole představuje Daniel jako ty, kdo chápou svůj rozptýlený stav a poté se modlí modlitbu z dvacáté šesté kapitoly Levitiku. Jsou to ti, které představují Daniel, Jeremiáš a strážní Habakukovi, kteří stojí v protikladu k „lhářským dětem“. „Lhářské děti“ byly také povolány „Svatým Izraele“, když řekl: „v navracení a odpočinutí dojdete spasení; v tichosti a v důvěře bude vaše síla; ale nechtěli jste“.

Millerovy drahokamy jsou pravdy znázorněné na Abakukových deskách, které představují zkoušku poselství půlnočního volání, jež vytváří dvě třídy uctíváčů. Symbolem vzpoury, která se proti těmto drahokamům projevuje, je „ustavičná oběť“. Miller ve svém chápání „ustavičné oběti“ nepochybil, avšak jeho porozumění bylo omezeno dějinami, v nichž žil, a drahokamy, které byl zvyklý pokládat na stůl uprostřed svého pokoje, nyní září desetkrát jasněji než tehdy, když je Miller poprvé položil na svůj stůl. Nyní jsou v klenotnici, která je větší, neboť klenotnice nyní představuje nejen Bibli, jako tomu bylo v Millerově době, ale nyní představuje jak Bibli, tak i Ducha proroctví.

Právě tyto dva svědkové vydávají v posledních dnech zkušební světlo a právě tyto dva svědkové se v posledních dnech stávají jedním z hlavních bojišť. Miller ten zápas viděl, neboť v jeho snu vzali jeho schránku (Bibli) a roztrhali ji. Jan, představující „moudré“ v posledních dnech, „byl na ostrově, který slove Patmos, pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista“. Jan byl pronásledován proto, že věřil poselství jak Bible, tak spisů Ellen Whiteové.

V příštím článku budeme pokračovat v rozvažování pravd, které jsou znázorněny viděním o řece Ulai, jež bylo odpečetěno v roce 1798.

„Nemáme se čeho obávat, pokud jde o budoucnost, ledaže bychom zapomněli na cestu, již nás Pán vedl, a na Jeho učení v naší minulé historii.“ Life Sketches, 196.